

K ANNAPURNÁM 6

Sedím u jezera, je sedm ráno. Annapurny nejsou vidět. Přemýšlím nad tím, kolik fyzické námahy a přemlouvání sama sebe mě stálo, abych se sem do Pókhary vůbec dostal.

Nakonec vidím jen jezero a pár barevných lodiček, a ty velké hory nikde. Jsem zprvu zklamaný. Annapurny jsou schované za šedivými mraky a zdá se, že tam nějakou dobu ještě zůstanou. Stačil by jeden pohled na nějakou osmitisícovou horu a byl bych spokojený. Stačil by jen jediný pohled... Nic. Jen mraky.

A co kdybych... Ne, to ne, anebo...? Napadá mě opravdu hříšná myšlenka, že bych si k těm Annapurnám prostě dojel. I kdyby to bylo jen tlačení do kopce. Šílený nápad trmácet se s koloběžkou někde v Himálajích mě neopouští.

Tak dobře, trochu se uklidni, o tohle se ani nepokoušej, křičí má hlava. A tak si sedím u jezera a hraji si s myšlenkami. Nikdo tu není, je tu klid. Najednou mi zavibruje telefon a tam zpráva.

„Ahoj, doslechli jsme se o tobě, teď jsme se vrátili do Pókhary, rádi bychom tě viděli, můžeme se sejít?“

Aha... Češi!? Tady? V Pókhare? Ihned jsem odepsal. Netrvalo to ani hodinu a už jsem se vítal s Dášou a Kubou.

Jestliže jsem vážně něco nečekal, pak je to setkání s mými krajany na takovém místě. Jaká to radost, že skoro po měsíci můžu zase s někým promluvit česky. Tohle překvapení si pro mě Pókhara připravila a já za ně děkuji. Dozvídám se, že Dáša s Kubou jedou na kolech až z Nového Zélandu domů do Čech. A před pár dny se vrátili z Annapuren... Prostě tam byli na kolech!

PG-17

PG-36

PG-36

PG-35

36

PG-45

PG-19

PG-11